

Illustration til Ørnevisen af Povl Christensen.

hvad heller jeg vil flyve eller springe,
min natur skal jeg alligevel tvinge,
for skytten bærer jeg ofte fare
og ræddes for mangel en hoveddåre.

Hin ørne og høge bruger vold · og tyranni så
mangefold; · den fattige, som mindst formår, ·
stødes til side for al sin ret, · når han mod magten
fører træt', · så må han under gå *H. Justesen*
Ranch 1630 (5).

Du Jovis' våbenknægt, du kejsers skjoldemærke.
· Du lynildfører hed, fugl-konge du hin stærke, ·
du klippe-bygger høj, los-øjed' kreatur, · træsk,
svindig, vingestærk, krumnæbbede natur *Anders*
Arrebo 1661 (6).

En spejdende ørn · flyver oppe i skyverdenen ene.
· Den søger om rov, · den skrigende sult er dens
lov; · i mægtige kredse dem tvinger · udspilte vin-
ger *H. V. Kaalund* (7). Ørnen lever kun af rov, ·
den lyder kun den stærkes lov. · Dens blik er
hårdt, · dens næb er krumt, · dens klo er skarp, ·
dens sind er grumt. · Den svæver ensom over
vrimlen · og styrter som et lyn fra himlen *Sigfred*
Pedersen (8).

Ørnen er den kolde, klare flegma – · fugleduks i
rovets mat'matik. · Kold beregning, kynisk efter-
tænken, · det er evnen alle ørne fik *Harald H.*
Lund (9). Den rør sig ikke. · Uden frygt sider den
der. · Kongelig hån · lyser af dens holdning. ·
Kun det ædende, vilde, · gnistrende, skarpe – ·
rovfuglebliblikket – · følger ham *Eline Hoffmann*
(10).

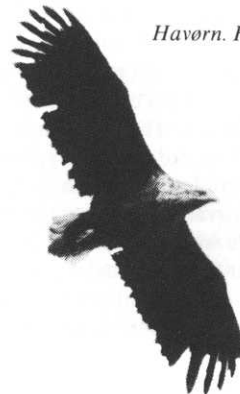
Hvad kender ørnen vel til sang, · dens skrig er
hæst og uden klang. · Nej, ørnen kendes på dens
flugt, · dens kredsen over bjerg og bugt, · de store,
stolte vingekast, · dens syn er skarpt, dens næb er
hvast *Aage Matthison-Hansen* (11). Højt oppe
kredser · ørnen i inspicerende sving *Robert Cory-*
don (12).

[Store Vildmose] I store cirkler har ørne svævet ·
til vejrs i luften med vagtsomt blik · – de brede
vinger har roligt vævet · usynligt mønster. Og
styrtet fik · en hastig lighed med garn, der brister
· – en lodret stribe, en tråd, der sprængt · forbin-
der jorden med solens gnister *O. J. Riisberg Jen-*
sen (13).

Havørnen sejler frem · over dybet imod sit hjem.
· Med næbbet gennem luften sin lige vej den skær-
er, · slår den med hvalte vinger, og den bruser og
den bærer. · De sort og hvide slagfjer løftes og
sammenføjes, · de sænkes og de skilles, i spændig
kraft de bøjes *Valdemar Rørdam* (14).

Knud Andersen, Den fangne havørn (15); Anders
J. Eriksholm, Den unge stolte kongeørn (16); Karl
Gjellerup, Nunc pluat (17); Eline Hoffmann, Den
sidste ære (18); Iljitsch Johannsen, Ørnen (21);
Helge Rode, Ørnen (22).

LITTERATUR: (1) 222m 16; (2) 451b 9f; (3) jf.
Edda 23, 1936, 454-71; 144 84-86 sml. 269f; (4)
104 9; (5) 700 353; (6) 30 202; (7) 493b 76; (8)
Zoologisk ABC (1942) 25; (9) 537j 37; (10) 344
49; (11) 560d 50; (12) 139c 44; (13) 403d 28; (14)
753i 26; (15) 15c 48f; (16) 198 80f; (17) 274c
61-63; (18) 344 31-33 sml. 47-49; (19) 410b 54f;
(20) 510 36f; (21) 567g 38; (22) 739e 89f.

Havørn. Foto: Karsten Felsted.